

**Nader Rapport van de Commissie WAP/TOP
aan de Landelijke Vergadering Houten 2010
Datum 22-02-2011**

Dit nader rapport bevat de reactie van de commissie op de behandeling van het rapport op de middagzitting van 27 november 2010.

1. Inzake de TOP-regeling

Ds Smit, regio Dordrecht-Gorinchem merkte op dat één kerk geen bijdrage heeft betaald over de jaren 2006 t/m 2008. Gemeld kan worden dat dit de gemeente Vlaardingen betreft. De kerkenraad van Vlaardingen heeft vanaf het begin van de regeling bezwaar tegen de TOP-regeling en heeft daarom besloten niet aan de regeling te zullen bijdragen. In een recente mail is door Vlaardingen nog eens bevestigd dat de taakverlichting voor oudere predikanten een zaak is van de plaatselijke gemeente en besloten is hieraan niets af te dragen.

Ds Smit refereerde aan de maatschappelijke discussie waarin veel regelingen worden uitgekleeft en vroeg de commissie na te denken over een individuele toetsing van de noodzaak van taakverlichting. De commissie is van mening dat de maatschappelijke ontwikkelingen nog niet zo ver zijn dat we nu reeds moeten veranderen. Ondanks het argument van leeftijdsdiscriminatie is er nog veel ouderenbeleid in stand gebleven. Zo hebben veel ouderen nog recht op extra verlofdagen. De huidige TOP-regeling verleent de predikant een recht en of hij daar gebruik van maakt is zijn eigen beoordeling. Een individuele uitspraak over de noodzaak van deelname aan de TOP-regeling vergt een inschatting van de kans dat de predikant zijn dienst niet tot de emeritering kan volhouden. Daar zijn geen regels voor te stellen en bovendien zou het de deelnemende predikant opzadelen met het negatieve imago van iemand die zijn werk niet meer aan kan. Voor wie echt arbeidsongeschikt wordt is er overigens de doorbetaling bij ziekte en het arbeidsongeschiktheidspensioen. De commissie blijft voorstander van een regeling met objectieve criteria.

Br Schippers, regio Amsterdam-Haarlem, heeft begrip voor het voorkómen van demotivatie en uitval als het doel van de TOP-regeling. Hij voorziet echter een kostencumulatie in verband met de adviezen van de commissie predikantsprofiel. Daarom pleit hij de financiële inspanning op een bredere doelgroep te richten en de TOP-regeling uiteindelijk af te schaffen. De commissie merkt op dat het bij de voorstellen over het predikantsprofiel niet gaat om een bredere doelgroep, maar om een andere doelgroep.

2. Inzake de wachtgeldregeling

De commissie constateert dat br. Schippers, regio Amsterdam-Haarlem, het voorstel tot wachtgeldregeling ondersteunt. Voor de uitvoering van het stuk landelijke financiering ziet hij een mogelijkheid deze neer te leggen bij de commissie steunbehoevende kerken. Dat is zeker te overwegen, maar de commissie heeft daar nu in afwachting van besluitvorming door de Landelijke Vergadering geen standpunt over.

Br. Van der Bijl, regio Arnhem, neemt duidelijk afstand van een landelijke financiering. Zijn argument is dat de pijn voelbaar moet zijn op de plaats waar deze is ontstaan. Dat argument heeft ook bij de commissie gespeeld. De commissie acht het echter niet gewenst dit principe voor de volle honderd procent toe te passen. Het moet voor de betreffende gemeente ook redelijk blijven. Het argument van de regio veronderstelt min of meer dat de gemeente een vrije keus had om wel of niet te ontslaan. Dat is een mogelijkheid, maar de gemeente kan het ook slecht treffen met een predikant die tot het ambt is toegelaten, maar er in de praktijk niet voor geschikt blijkt te zijn. Moet die gemeente dan het volledige gelag betalen? De commissie beschouwt het voorgestelde als een redelijk compromis.

Br Klaver, regio Harderwijk, ondersteunt de gedachte van een landelijke financiering. Hij wijst er op dat een beroep op de Landelijke Vergadering het ontslag opschort, waardoor de financiële verplichting

van de gemeente worden verlengd. De commissie is gevoelig voor dit argument. Behalve opvang door de landelijke financiering zou dit punt ook kunnen worden opgelost door een bepaling op te nemen om de looptijd van de wachtgeldregeling te verminderen met de doorlooptijd van het beroep op de Landelijke Vergadering. Een voorstel daartoe is opgenomen in § 4 van dit rapport.

Br. Verheij, regio Utrecht, oppert de gedachte de gemeente alleen te belasten met het wachtgeld dat correspondeert met de verbondenheid aan deze gemeente. Pas als de verbondenheid zes jaar heeft geduurd komt dit overeen met het door de commissie voorgestelde (mits de vacature is vervuld). De commissie vermoedt dat ontslag meestal eerder plaats vindt. De gemeente zou dan naar het inzicht van de commissie een te gering deel van de wachtgeldregeling moeten betalen.

Br. Dekker, regio Enschede-Zwolle, schat de kans op arbeid voor een ontslagen predikant positiever in dan de commissie in haar rapport heeft gedaan. De commissie blijft wel van mening dat de ontslagen predikant *verkeerd voorgesorteerd staat*, maat ziet met genoeg dat predikanten desondanks ook goed kunnen slagen op de arbeidsmarkt.

De commissie rapporteerde dat de ontslagen predikant anders dan bij de PKN niet de verplichting kan worden opgelegd zich te melden bij de re-integratieconsulent van het eigen dienstencentrum. Br. Dekker concludeert hieruit dat de ontslagen predikant geen re-integratieverplichting hebben. De commissie deelt deze conclusie niet, want deze verplichting is opgenomen in artikel 24 lid 1 van de WAP-richtlijn In dat lid wordt aan de predikant en aan de gemeente een inspanningsverplichting opgelegd tot re-integratie. Er worden ook enkele suggesties gedaan om de zaak op gang te brengen, zoals vergoeding van outplacementkosten en scholingskosten en een mogelijke begeleiding vanuit de regio. Er is dus een verplichting en er zijn concrete suggesties, maar er zijn geen sancties. Dat laatste kan alleen als er een organisatie is die het re-integratietraject kan begeleiden en beoordelen en daar criteria voor heeft.

Br. Dekker is verbaasd over de definitie van het arbeidsverleden (artikel 20 van de richtlijn), die het arbeidsverleden vóór 1998 laat aanvangen bij 18 jaar. Dat is volgens de commissie noodzakelijk om aan te sluiten bij de bepalingen van de Werkloosheidswet. Deze rekent deze jaren namelijk mee. De achtergrond is dat het arbeidsverleden van voor 1998 niet is geregistreerd. De enige uitbreiding ten opzichte van de Werkloosheidswet is het meetellen van de dienstjaren als predikant.

Br. Van der Bijl zet vraagtekens bij de wachtgeldregeling zonder ontslag om gewichtige redenen (artikel 19). Hij schetst een beeld van predikanten die om hun moverende redenen hun werk als gemeentepredikant neerleggen en een beroep mogen doen op artikel 19 als het elders mis loopt. De commissie kan zich dit wel voorstellen en benadrukt daarom dat artikel 19 lid 1 bepaalt dat aan een predikant onder zekere omstandigheden een wachtgeld **kan** worden verstrekt. Er staat niet dat er een wachtgeld **moet** worden verstrekt. Het is de bedoeling dat wordt beoordeeld of de verstrekking van een wachtgeld redelijk is. Naar de huidige stand van zaken is er voor de bedoelde predikant niets geregeld. Dat kan heel vervelend en zelfs tragisch zijn voor een predikant die na arbeidsongeschiktheid herstelt, zijn arbeidsongeschiktheidspensioen verliest en nergens meer terecht komt. Nu heeft die predikant alleen recht op een bijstandsuitkering. Het enige dat artikel 19 voor hem oplevert is dat met een nauwkeurig omschreven procedure beslist wordt over een wachtgeld. In alles is hij afhankelijk van het oordeel van degenen die te beslissen hebben. Door de toepassing van de ontslagprocedure zal ook de commissie WAP/TOP advies over de zaak uitbrengen aan de kerkenraad. Artikel 19 doet niet meer dan het garanderen van een behoorlijke procedure en het bieden van een **mogelijkheid** van een wachtgeld. Als de situatie niet voldoet aan artikel 19 lid 2 is er zeker geen recht op wachtgeld. Als er wachtgeld wordt toegekend zal het in de meeste gevallen ten laste van de gezamenlijke kerken komen. Dat is dan ook logisch omdat de betrokken kerk in feite al afscheid van de predikant had genomen en waarschijnlijk een andere predikant heeft.

Br Verheij, regio Den Haag, behandelt ook de wachtgeldregeling zonder ontslag om gewichtige redenen met het oog op predikanten die om hun moverende redenen hun werk als gemeentepredikant neerleggen. Hij wijst op de ontheffing wegens bijzondere opdracht als vorm waarmee de overgang

naar een andere werkring wordt gerealiseerd. In dat geval is artikel 16 lid 3 van toepassing, dat de predikant het vangnet biedt van de verantwoordelijkheid van de kerkenraad voor zijn levensonderhoud. Br. Verheij stelt de vraag hoe ver we daarin willen gaan.

Voor de beantwoording van deze vraag geeft de commissie eerst een achtergrondverhaal over de relatie van de WAP-richtlijn tot het klassieke kerkrecht. Het klassieke kerkrecht verschaft de predikant een in de tijd onbeperkte inkomensgarantie, waar tegenover staat dat hij ook een levenslange roeping heeft. De commissie die in 2004 over de tot stand te brengen WAP-richtlijn rapporteerde heeft geconstateerd dat het AKS de levenslange roeping niet met zoveel woorden heeft gehandhaafd. Daarom werd de mogelijkheid van ontslag op eigen verzoek opgenomen in artikel 8 lid 1 onderdeel c van de WAP-richtlijn. De in 2004 aangenomen WAP-richtlijn heeft voor het overige het klassieke kerkrecht gehandhaafd door de verbondenheid van predikant en gemeente te handhaven bij arbeidsongeschiktheid, emeritering en TOP-regeling (artikel 7 lid 1) en, zoals geconstateerd, bij de bijzondere opdracht in artikel 16. Als de verbondenheid tussen gemeente en predikant in stand blijft is de kerkenraad verantwoordelijk voor behoorlijk levensonderhoud. De rapporterende commissie is er daarbij van uitgegaan dat het ontslag op eigen verzoek zou functioneren in die situaties dat de levenslange verantwoordelijkheid voor behoorlijk levensonderhoud niet bedoeld was.

De commissie heeft met het voorstel beoogd de verantwoordelijkheid voor het levensonderhoud beter te regelen. Het was niet de bedoeling deze uit te breiden. Artikel 19 perkt de verantwoordelijkheid juist in. Waar het klassieke kerkrecht een predikant een in tijd onbeperkte inkomensgarantie verleent, beperkt artikel 19 het tot een wachtgelduitkering.

Het is duidelijk dat de praktijk de bestaande verantwoordelijkheid voor het levensonderhoud discutabel maakt. Zelfs de vroeger vanzelfsprekende verantwoordelijkheid voor een geëmeriteerde predikant is minder vanzelfsprekend als deze elders een inkomen verwerft. De commissie neemt aan dat in dit stadium van haar geen voorstellen worden verwacht die de verbondenheid aan een gemeente loskoppelen van de verantwoordelijkheid voor het levensonderhoud.

Br. Verheij, regio Utrecht, vraagt de wachtgeldregeling te positioneren ten opzichte van het huidige maatschappelijk gebruik en de kantonrechttersformule. Volgens de commissie moet de kantonrechttersformule buiten beeld blijven, omdat deze een vergoeding is bovenop de WW-uitkering. De wachtgeldregeling is bedoeld als vangnet voor het derven van inkomen en het ontbreken van sociale voorzieningen om die inkomstenderving op te vangen. De door de commissie voorgestelde wachtgeldregeling is vooral geïnspireerd door de regeling van de PKN. Ook het onderwijs kent een dergelijke wachtgeldregeling. Deze is ruimer dan de door ons voorgestelde. Het is vaste jurisprudentie dat in het onderwijs de kantonrechttersformule niet onverkort wordt toegepast.

Aan de gedachte van br. Verheij, regio Utrecht, om te verhelderen dat in de artikelen 20 tot 26 met de predikant een ontslagen predikant wordt bedoeld is reeds voldaan in artikel 12 lid 1. Daar worden de artikelen 20 tot 26 genoemd als condities voor de bij een ontslag wegens gewichtige redenen te treffen financiële regeling. Er hoeft dus geen misverstand te zijn over wie er in deze artikelen is bedoeld als predikant.

Het voorgestelde artikel 19 regelt een inkomensvoorziening voor een predikant die niet in zijn bediening kan terugkeren. Br. Verheij, regio Utrecht, betreft daarbij terecht de vraag of die terugkeer niet moet worden bevorderd. De commissie denkt dat in voorkomend geval daarvoor de VAC dient te worden ingeschakeld. De kosten van begeleiding naar ander werk kunnen geregeld worden naar het stramien van het ontslag van een predikant wegens gewichtige redenen. Zie daarvoor artikel 24 lid 1.

De hardheidsclausule (artikel 26) heeft als criterium dat de wachtgeldregeling tot een *zeer* onbillijke uitkomst leidt. Br. Verheij, regio Den Haag, merkt op dat *zeer onbillijk* iets anders is dan *onbillijk*. Hij verwijst daarbij naar het wettelijke criterium van een *bijllijke* vergoeding, zoals gehanteerd in de zogenaamde kantonrechttersformule. Hij vraagt of *zeer onbillijk* een bewuste keuze is en of het

criterium *onbillijk* niet voldoende is. De commissie heeft deze keuze inderdaad bewust gemaakt. De kantonrechttersformule is hier niet van toepassing. De wachtgeldregeling is een vangnetregeling om te voorkomen dat een predikant op korte termijn een groot inkomensverlies lijdt. Zowel de gemeente als de predikant hebben belang bij een duidelijke regeling waar zij zekerheid aan kunnen ontlenu. Er is gezocht naar een regeling die zowel recht doet aan de situatie van de predikant als aan die van de gemeente, die zich bij een ontslag wegens gewichtige redenen voor behoorlijke financiële lasten geplaatst kan zien. In de opvatting van de commissie moet er heel wat aan de hand zijn, dus een zeer onbillijke situatie, wil men kunnen afwijken van deze regeling.

Br. Van Dijk, Oegstgeest, vraagt wanneer de verantwoordelijkheid van de gezamenlijke kerken voor het wachtgeld aan de orde komt. De commissie zelf stelt zich het volgende voor:

- De eerste 18 maanden zijn altijd voor rekening van de gemeente.
- Maand 19 tot en met 40 worden landelijk vergoed mits er een opvolgende predikant is ingetreden.
- De suppletierregeling kent na verloop van tijd een uitkering op het niveau van het minimumloon, die doorloopt tot 65 jaar. Dan kan het wachtgeld langer duren dan 40 maanden. Na 40 maanden wordt dit wachtgeld landelijk vergoed, ook als de ontslagen predikant niet is opgevolgd.

3. Overige zaken

3.1. WAP-richtlijn artikel 16 lid 5

De nieuwe tekst luidt: “Van de gemeente wordt geen aanvulling verwacht van pensioen ten behoeve van de eigen predikant voor eerdere pensionering of voor pensioenrechten over de periode voorafgaand aan het predikantschap.”

Ds Smit, regio Dordrecht-Gorinchem, stelt dat een predikant zonder aanvulling onder een aanvaardbaar minimum kan komen en neemt aan dat zo iets niet de bedoeling is.

De commissie is van mening dat de pensioenregeling van Zorg en Welzijn maatschappelijk verantwoord is. Als er geen volledige AOW is en verder geen pensioen kan het inkomen inderdaad zodanig zijn dat de geëmeriteerde predikant recht heeft op een bijstandsuitkering. De WAP-richtlijn regelt de arbeidsvoorwaarden van de predikant op een zodanige wijze dat het maatschappelijk verantwoord is. Een pensioenopbouw over niet gewerkte jaren is maatschappelijk ongebruikelijk en fiscaal onmogelijk. De geciteerde bepaling is in de WAP-richtlijn opgenomen omdat een van de kerken behoefte had aan zekerheid over de vraag of er wel of niet een voorziening moest worden getroffen.

3.2. Geen wachtgeld als de gemeente was ontslagen van financiële verplichtingen

Het voorgestelde artikel 19 lid 5 van de WAP-richtlijn vermeldt: “Er wordt geen wachtgeld verstrekt indien de gemeente eerder was ontslagen van de financiële verplichtingen ten opzichte van de predikant of indien de gemeente bij het ontstaan van de verbondenheid geen financiële verplichtingen heeft aanvaard.”

De regeling voor de predikanten belast met de geestelijke verzorging van militairen ontslaat de gemeente van financiële verplichtingen jegens de krijgsmachtpredikant en legt de regio (met de overige kerken als achtervang) de verplichting op in het levensonderhoud van de ex-krijgsmachtpredikant te voorzien zolang deze nog wacht op een beroep.

Ds Smit, regio Dordrecht-Gorinchem, vroeg hoe deze beide regelingen zich verhouden.

De commissie antwoordt hierop dat de gemeente jegens de krijgsmachtpredikant geen financiële verplichtingen heeft. Die gemeente zal dus geen wachtgeld betalen. Dat hoeft ook niet, omdat er voor de ex-krijgsmachtpredikant een speciale regeling geldt. Deze is opgenomen in artikel 5 van de Regeling voor de kerkelijke positie van de predikanten, belast met de geestelijke verzorging van militairen (bijlage 11.1 AKS, uitgave 2008, blz 67/68)

3.3. WAP-richtlijn artikel 16 lid 1 vergeleken met AKS artikel 11 lid 2

De eerste volzin van AKS artikel 11 lid 2 luidt: “Een predikant kan een bijzondere opdracht ontvangen, zoals ten behoeve van de opleiding tot predikant, geestelijke verzorging van bijzondere aard of verbreiding van het evangelie.”

Artikel 16 lid 1 van de WAP-richtlijn luidt: “De kerkenraad kan op grond van artikel 11 AKS aan de predikant, na onderling overleg, een bijzondere opdracht geven (afstaan) ten behoeve van de opleiding tot dienst des Woords, tot geestelijke verzorging van bijzondere aard of ter verbreiding van het evangelie. Dit kan volledig of gedeeltelijk zijn.”

Ds Smit, regio Dordrecht-Gorinchem, constateert dat het woordje *zoals* ontbreekt in de WAP-richtlijn. De commissie heeft dit bestudeert en concludeert dat *zoals* in de WAP-richtlijn moet worden ingevoegd. Een voorstel hiertoe is opgenomen in § 4 van dit rapport.

3.4. Procedure voor ontslag, artikel 6 lid 10

De voorgestelde tekst luidt: “De regionale vergadering bevordert dat de predikant van wie het ontslag is goedgekeurd pastorale zorg krijgt.”

Ds Smit, regio Dordrecht-Gorinchem, stelt voor *bevordert* te vervangen door *ziet er op toe*.

In tegenstelling tot ds Smit ziet de commissie deze wijziging als een verzwakking. *Bevordert* legt de regio een inspanningsverplichting op. De regio moet een predikant zoeken die de pastorale zorg kan verlenen. Het zal geen probleem opleveren deze te vinden. *Ziet er op toe* veronderstelt (en dat wordt ook gezegd) dat de kerkenraad de pastorale zorg moet verlenen. In sommige situaties kan de verhouding tussen predikant en kerkenraad zo verstoord zijn, dat het niet gewenst is dat de kerkenraad zelf de pastorale zorg op zich neemt. De regio kan dan wel toezien, maar er gebeurt niets. In dergelijke situaties is het naar de mening van de commissie gewenst dat vanuit de regiokerken de helpende hand wordt toegestoken en de regio verantwoordelijkheid neemt voor de pastorale zorg aan de predikant en zijn gezin.

3.5. Voorstel regio Kampen inzake ontslag op eigen verzoek

De commissie is uitgenodigd dit voorstel van commentaar te voorzien.

De gelegenheid doet zich nu voor te verklaren waarom in de WAP-richtlijn artikel 8 lid 1 onderdeel c gekozen is voor de formulering *op eigen verzoek van de predikant* in plaats van het aanvankelijk gekozen *met wederzijds goedvinden*. Dit was slechts om duidelijk te laten uitkomen wie het initiatief neemt: in lid 1 een beroepende gemeente, in lid 2 de kerkenraad en in lid 3 de predikant zelf. De formulering *met wederzijds goedvinden* was te weinig specifiek, omdat ontslag wegens beroep naar elders meestal ook wel met wederzijds goedvinden plaatsvindt.

Hierboven¹ is al aangegeven dat de levenslange roeping in het AKS ontbreekt. Daaruit is bij het ontwerp van de WAP-richtlijn geconcludeerd dat ontslag op eigen verzoek is toegestaan. Er werd aangenomen dat bij het totstandkomen van het AKS daarvoor bewust is gekozen. Een ontslag kan minder vrijwillig zijn dan het lijkt. De WAP-richtlijn biedt nu geen waarborgen tegen misbruik van het ontslag op eigen verzoek. Het voorstel van de commissie kerkrecht voorziet hier wel in. De verbondenheid tussen predikant en gemeente komt via de regiovergadering tot stand. De commissie is er van overtuigd dat de regiovergadering dan ook betrokken moet zijn bij de beëindiging. De commissie ondersteunt het voorstel van de commissie kerkrecht.

De regio Kampen noemt de mogelijkheid dat het ontslag op eigen verzoek dient om een tuchtzaak te voorkomen. Een tuchtzaak kan zeer belastend zijn voor een predikant. Eervol ontslag is uiteraard een betere afsluiting van het predikantschap dan een afzetting. De commissie is dan ook van mening dat de predikant niet door weigering van het ontslag gedwongen moet worden een afzettingsprocedure te doorlopen.

3.6. Verzoek regio Kampen tot nadere definiëring van de zorgplicht bij deeltijd

Een belangrijk item bij deeltijd is de daadwerkelijke invulling, zo dat het deeltijdtraktament in overeenstemming is met de vereiste inspanning en beschikbaarheid. Artikel 2 van de WAP-richtlijn verplicht om die reden de gemeenten om niet alleen een deeltijdfactor vast te stellen, maar ook de taakinfilling en tijdsbesteding daaraan te koppelen. De jaarlijkse regeling voor de arbeidsvoorwaarden en traktamenten houdt rekening met deeltijdpredikanten. De bijbehorende

¹ in de alinea over de relatie tussen de WAP-richtlijn en het klassieke kerkrecht.

traktementsberekening geeft aan wat wel en wat niet met de deeltijdfactor wordt vermenigvuldigd. Een financiële zorgplicht die verder gaat dan de deeltijdverbondenheid lijkt de commissie niet reëel.

3.7. Nabestaanden of weduwe en wezen

De voorgestelde tekst van artikel 7 lid 2 van de WAP-richtlijn luidt : “Na overlijden is de gemeente verplicht de (eventuele) nabestaanden van de predikant van behoorlijk levensonderhoud te voorzien”. Br. Dekker, regio Enschede, vreest dat *nabestaanden* ruimer kan worden uitgelegd dan *weduwe en wezen* in de huidige tekst. De commissie wijst op het derde lid dat de verplichting concretiseert in de betaling van de pensioenpremie. Nabestaandenpensioen is het gebruikelijke containerbegrip voor partnerpensioen en wezenpensioen. Die twee termen worden gebruikt in het pensioenreglement van Zorg en Welzijn. Als partner worden in het reglement alle gebruikelijke vormen erkend, die bij een predikant niet worden getolereerd. Artikel 7 lid 2 gebruikt daarom de neutrale term *nabestaanden*.

3.8. Financiële compensatie predikantsvrouw

Het rapport van de commissie stelt in § 3.2 (verslag van werkzaamheden; regeling inzake de zorgverzekering) dat het vervullen van de klassieke rol van de predikantsvrouw een reden kan zijn tot een financiële compensatie, die echter niet in de regeling hoeft te zijn opgenomen. Br. Verheij, regio Utrecht, doet de suggestie in een soort NB toch iets in de regeling op te nemen. De commissie is van mening dat regeling zich moet beperken tot de arbeidsvoorwaarden van de predikant zelf. De commissie handelt bij het vaststellen van de regeling niet vanuit een eigen visie op de rol van de predikantsvrouw.

4. Voorstellen

In artikel 16 lid 1 van de WAP-richtlijn wordt het woord “zoals” ingevoegd vóór “ten behoeve van”.

Aan artikel 12 wordt een derde lid toegevoegd dat luidt:

Indien het ontslag ingaat nadat beroep is ingesteld op de Landelijke Vergadering tegen het goedkeuringsbesluit van de regio inzake een ontslag om gewichtige redenen wordt de looptijd van het wachtgeld gerekend vanaf het instellen van het beroep. Er vindt geen verrekening plaats van het doorbetaalde traktement met de tijdens het beroep verstreken wachtgeldtermijnen.